

“মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে সেইবাবে দেহী-অভিমানী হোৱা, এজন পিতাক স্মৰণ কৰিলে অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব”

প্ৰশ্ন: আশ্চৰ্যজনক পিতাই তোমালোকক কোনটো এটা আশ্চৰ্যজনক ৰহস্য শুনাইছে?

উত্তৰ: বাবাই কয় - সন্তানসকল, এইখন অনাদি অবিনাশী নাটক নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, ইয়াত প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা সুনিৰ্দিষ্ট কৰি থোৱা আছে। যিয়েই নওক একো নতুন নহয়। পিতাই কয় সন্তানসকল ইয়াত মোৰো কোনো মহিমা নাই, ময়ো নাটকৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছোঁ। এইটো আশ্চৰ্যজনক ৰহস্য শুনাই পিতাই যেন নিজৰ ভূমিকাৰ মহত্ব কম কৰি দিছে।

গীত: আখিৰ ৰহ দিন আয়া আজ.... (অৱশেষত সেই দিনটি আজি আহিল.....)

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলে এই গীতটি গাই আছে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে কল্পৰ পাছত পুনৰাই আমাক ধনৱান, স্বাস্থ্যৱান আৰু সম্পত্তিৱান কৰিবলৈ, পবিত্ৰতা, সুখ, শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ পিতা আহে। ব্ৰাহ্মণসকলেও আশীৰ্বাদ দিয়ে নহয় যে আয়ুস্মান ভৱ, ধনৱান ভৱ, পুত্ৰৱান ভৱ। তোমালোক সন্তানসকলেতো উত্তৰাধিকাৰ পাই আছে, আশীৰ্বাদৰ কোনো কথা নাই। সন্তানসকলে পঢ়ি আছে। জানে যে 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বেও আমাক পিতাই আহি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ শিক্ষা দিছিল। যিসকল সন্তানে পঢ়ে তেওঁলোকে জানে যে আমি কি পঢ়ি আছোঁ। পঢ়ুৱাওঁতাজন কোন? সেয়াও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি জানে। এনেকৈতো ক’বই যে আমি সন্তানসকলে জানো – এয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে বা দৈৱী ৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। প্ৰথমতে শূদ্ৰ আছিল পুনৰ ব্ৰাহ্মণ হ’ল আকৌ দেৱতা হ’ব লাগে। জগতত কোনেও এইটো নাজানে যে আমি এতিয়া শূদ্ৰ বৰ্ণৰ। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা এইটোতো সত্য কথা। পিতাই সত্য শুনাই, সত্য খণ্ডৰ স্থাপনা কৰি আছে। সত্যযুগত মিছা, পাপ আদি একোৱেই নাথাকে। কলিয়ুগতেই অজামিল, পাপ আত্মাসকল আছে। এতিয়া সময় একেবাৰে ৰৌৰৱ নৰকেই হয়। দিনে-প্ৰতিদিনে ৰৌৰৱ নৰক দেখা পোৱা যাব। মনুষ্যই এনেকুৱা কৰ্তব্য কৰি থাকিব যাৰ পৰা বুজিব যে সৃষ্টি একেবাৰে তমোপ্ৰধান হৈ গৈ আছে। ইয়াৰ ভিতৰতো কাম মহাশত্ৰু হয়। কোনোবা কাচিৎহে পবিত্ৰ শুদ্ধ হৈ থাকিব পাৰে। আগতে ফকীৰসকলে কৈছিল- এনেকুৱা কলিয়ুগ আহিব য’ত 12-13 বছৰীয়া কুমাৰীয়ে সন্তান জন্ম দিব। এতিয়া সেই সময়। কুমাৰ-কুমাৰী আদি সকলোৱে বেয়া কাম কৰি থাকে। যেতিয়া একেবাৰে তমোপ্ৰধান হৈ যায় তেতিয়া পিতাই কয় - মই আহোঁ মোৰো নাটকত ভূমিকা আছে। ময়ো নাটকৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছোঁ। তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে কোনো নতুন কথা নহয়। পিতাই এনেকৈয়ে বুজায়। চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিলা, নাটক পূৰা হয়। এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক সত্ৰোপ্ৰধান হৈ সত্ৰোপ্ৰধান সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাব। কিমান সাধাৰণ ৰীতিৰে বুজায়। পিতাই নিজৰ ভূমিকাক ইমান মহত্ব নিদিয়ে। এয়াতো মোৰ ভূমিকা হয়, নতুন কথা নহয়। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত মই আহিবলগীয়া হয়। নাটকত মই বান্ধ খাই আছোঁ। আহি তোমালোক সন্তানসকলক বহুত সহজ স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ বিষয়ে শুনোঁ। অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি.... সেয়া এই সময়ৰ বাবেই কোৱা হৈছে। এয়া অন্তকাল হয় নহয় জানো। পিতাই যুক্তি শুনায় – মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া সত্ৰোপ্ৰধান হৈ যাব। সন্তানসকলেও বুজি পায় আমি নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হ’মগৈ। পিতাই বাৰে বাৰে কয় - একো নতুন নহয়। এটা জিনৰ কাহিনী শুনাই নহয় - সি ক’লে কাম দিয়া, তেতিয়া ক’লে চিৰি (জখলা) উঠা আৰু নামা। পিতায়ে কয় - এই খেলখনো উঠা আৰু নামাৰ খেল। পতিতৰ পৰা পাৱন আৰু পাৱনৰ পৰা পতিত হ’ব লাগে। এইটো কোনো জটিল কথা নহয়। বহুত সহজ হয়, কিন্তু যুদ্ধনো কি, এইটো নুবুজাৰ কাৰণে শাস্ত্ৰত যুদ্ধৰ কথা লিখি দিছে। বাস্তৱত মায়া ৰাৱণৰ ওপৰত জয়ী হোৱাতো বহুত ডাঙৰ যুদ্ধ হয়। সন্তানসকলে দেখিবলৈ পায় যে আমি বাৰে বাৰে পিতাক স্মৰণ কৰোঁ, পুনৰ স্মৃতি চিঙি যায়। মায়াই চাকি নুমাই দিয়ে। ইয়াৰ ওপৰত ‘গুল-বাকৱলী’ৰো কাহিনী আছে। সন্তানসকল বিজয়ী হয়। বহুত ভালদৰে চলে পুনৰ মায়া আহি চাকি নুমাই দিয়ে। সন্তানসকলেও কয় - বাবা মায়াৰ ধুমুহাতো বহুত আহে। ধুমুহাও অনেক প্ৰকাৰৰ সন্তানসকলৰ ওচৰত আহে। কেতিয়াবাতো এনেকৈ জোৰেৰে ধুমুহা আহে যে 8-10 বছৰৰ পুৰণা ভাল ভাল বৃক্ষও বাগৰি পৰে। সন্তানসকলে জানে, বৰ্ণনাও কৰে। ভাল ভাল মালাৰ মণি আছিল। আজি নায়েই। এয়াও দৃষ্টান্ত আছে, গজক (হাতীক) গ্ৰাহে (ঘঁৰিয়ালে) খালে। এয়া হ’ল মায়াৰ ধুমুহা।

পিতাই কয় - এই 5 বিকাৰৰ পৰা সাৱধানে থাকিব। স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া শক্তিশালী হৈ যাব। দেহী-অভিমানী হোৱা। পিতাৰ এই শিক্ষা এবাৰেই পোৱা যায়। এনেকৈ কেতিয়াও আন কোনেও নক'ব যে তোমালোক আত্মা-অভিমানী হোৱা। সত্যযুগতো এনেকৈ নক'ব। নাম, ৰূপ, দেশ, কাল সকলো স্মৃতিত থাকেই। এই সময়ত তোমালোকক বুজাও - এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। তোমালোক প্ৰথমতে সত্যপ্ৰধান আছিল, সত্য-ৰজা-তমোত তোমালোকে পূৰ্বা ৪৪ জন্ম ল'ল। তাৰ ভিতৰতো এক নম্বৰ হৈছে এওঁ (ব্ৰহ্মা)। আনৰ ৪৩ জন্মও হ'ব পাৰে এওঁৰ কাৰণে পূৰ্বা ৪৪ জন্ম। এওঁ পোন প্ৰথমে শ্ৰী নাৰায়ণ আছিল। এওঁৰ বাবে কোৱা মানে সকলোৰে প্ৰসংগত কোৱা বুলি বুজি পায়, বহুত জন্মৰ অন্তত জ্ঞান লৈ পুনৰ তেওঁ নাৰায়ণ হয়। বৃক্ষৰ চিত্ৰতো দেখুওৱা হৈছে নহয় - ইয়াত শ্ৰী নাৰায়ণ আৰু শেষত ব্ৰহ্মা থিয় হৈ আছে। তলত ৰাজযোগ শিকি আছে। প্ৰজাপিতাক কেতিয়াও পৰমপিতা বুলি কোৱা নহয়। পৰমপিতা বুলি এজনক কোৱা হয়। প্ৰজাপিতা বুলি আকৌ তেওঁক কোৱা হয়। এওঁ দেহধাৰী হয়, তেওঁ হৈছে বিদেহী, বিচিত্ৰ। লৌকিক পিতাক পিতা বুলি কোৱা হ'ব, এওঁক প্ৰজাপিতা বুলি ক'ব। সেই পৰমপিতাতো পৰমধামত থাকে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা পৰমধামত বুলি কোৱা নহ'ব। তেওঁতো ইয়াত সাক্ষী সৃষ্টিৰ হৈ গ'ল। সূক্ষ্মবতনতো নাই। প্ৰজাতো থাকে স্থূল বতনত। প্ৰজাপিতাক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। ভগৱানৰ কোনো শৰীৰৰ নাম নাই। মনুষ্য তন যাৰ ওপৰত নাম ৰখা হয়, তাৰ পৰা তেওঁ উপৰাম। আত্মাসকল তাত থাকে সেয়েহে স্থূল নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম। কিন্তু আত্মাতো আছে নহয়। সাধু-সন্ত আদিয়ে একোৱেই নাজানে। তেওঁলোকে কেৱল ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰে। বাকী সৃষ্টিৰ বিকাৰৰ অনুভৱীতো হয় নহয় জানো। সৰু শিশুৱে একোৱেই নাজানে সেইকাৰণে শিশুক মহাত্মা বুলি কোৱা হয়। ৫ বিকাৰৰ বিষয়ে সিহঁতে নাজানে। সৰু শিশুক পবিত্ৰ বুলি কোৱা হয়। এই সময়ততো কোনো পবিত্ৰ আত্মা থাকিব নোৱাৰে। সৰুৰ পৰা ডাঙৰ হ'ব তথাপিও পতিত বুলিতো কোৱা হ'ব নহয় জানো। পিতাই বুজায় - সকলোৰে ভিন্ন ভিন্ন ভূমিকা এই নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এই চক্ৰত কিমান শৰীৰ লয়, কিমান কৰ্ম কৰে, যিবোৰ পুনৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। পোন প্ৰথমে আত্মাক জানিব লাগে। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত ৪৪ জন্মৰ অবিনাশী ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। এইটো হৈছে সকলোতকৈ আশ্চৰ্যজনক কথা। আত্মাও অবিনাশী হয়। নাটকো অবিনাশী হয়, ৰচি থোৱা। এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল, প্ৰকৃতি বুলি কয় নহয়। আত্মা কেনেকুৱা, এইখন নাটক কেনেকৈ ৰচি থোৱা আছে, ইয়াত কোনেও একো কৰিব নোৱাৰে। যেনেকৈ সমুদ্ৰ অথবা আকাশৰ অন্ত উলিয়াব নোৱাৰে। এইখন অবিনাশী নাটক। কিমান আশ্চৰ্যজনক। যেনেকৈ বাবা আশ্চৰ্যজনক তেনেকৈ জ্ঞানো বৰ আশ্চৰ্যজনক। কেতিয়াও কোনেও ক'ব নোৱাৰে। ইমান সংখ্যক ভাৱৰীয়াই নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিয়ে আহি থাকে। নাটক কেতিয়া ৰচনা কৰা হ'ল, কোনেও এইটো প্ৰশ্ন কৰিব নোৱাৰে। বহুতে কয় - ভগৱানৰ কি দৰকাৰ আছিল যে দুখ-সুখৰ সৃষ্টি বহি ৰচনা কৰিলে। হেৰ' এয়াতো অনাদি হয়। প্ৰলয় আদি নহয়। আগতেই ৰচনা কৰি থোৱা, এনেকৈ জানো ক'ব পাৰি যে এয়া কিয় ৰচনা কৰিলে! আত্মাৰ জ্ঞানো পিতাই তোমালোকক তেতিয়া শুনায় যেতিয়া বুদ্ধিমান হৈ যোৱা। সেয়েহে তোমালোকে দিনে-প্ৰতিদিনে উন্নতি প্ৰাপ্ত কৰি থাকা। পোন প্ৰথমেতো বাবাই বহুত কমকৈ শুনাইছিল। আশ্চৰ্যজনক কথা আছিল তথাপিও আকৰ্ষণতো আছিল। তেওঁ আকৰ্ষণ কৰিছিল। ভাটিৰো আকৰ্ষণ আছিল। শাস্ত্ৰবোৰত আকৌ দেখুৱাইছে - কৃষ্ণক কংসপুৰীৰ পৰা উলিয়াই লৈ গ'ল। এতিয়া তোমালোকে জানা যে কংস আদিতো তাত নাথাকেই। গীতা ভাগৱত, মহাভাৰত এই সকলোবোৰৰ মাজত সংযোগ আছে, কিন্তু তাত একোৱেই নাই। এনেকৈ ভাবে যে এই দশহৰা আদিতো পৰম্পৰাগত ভাৱে চলি আহিছে। ৰাৱণ কি বস্তু, এইটোও কোনেও নাজানে। যিসকল দেৱী-দেৱতা আছিল তেওঁলোক অৱনতি হৈ হৈ পতিত হৈ গ'ল। মনে সজা কথাও তেওঁলোকে কয় যিসকল বেছিকৈ পতিত হৈ গৈছে সেইকাৰণে আহ্বনো কৰে - হে পতিত-পাৱন। এই সকলো কথা পিতাইহে বহি বুজায়। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোকে জনা বাবে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যোৱা। ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰত লিখা আছে - এয়া তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ, বিষ্ণুৰ দ্বাৰা প্ৰতিপালন..... বিনাশো নিশ্চয় হ'ব। নতুন সৃষ্টিত বহুত কম সংখ্যক থাকে। এতিয়াতো অনেক ধৰ্ম আছে। বুজি পায় এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম নাই। নিশ্চয় পুনৰ সেই এটা ধৰ্ম লাগে, মহাভাৰতৰো গীতাৰ সৈতে সংযোগ আছে। এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। এক চেকেণ্ডো বন্ধ হ'ব নোৱাৰে। কোনো নতুন কথা নহয়, অনেক বাৰ ৰাজ্য লৈছা, যাৰ পেট ভৰপূৰ হৈ আছে তেওঁ গম্ভীৰ হৈ থাকে। অন্তৰ্বেৰে বুজি পায় মই কিমান বাৰ ৰাজ্য লৈছিলোঁ, কালিৰ কথা। কালি দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ পুনৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা লগাই আজি আমি পতিত হ'লোঁ আকৌ আমি যোগবলেৰে বিশ্বৰ বাদশ্বাহী লওঁ। পিতাই কয় - কল্পই কল্পই তোমালোকেই বাদশ্বাহী লোৱা। অলপো হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। ৰাজ্যত কোনোবা কম, কোনোবা উচ্চ হ'ব। এয়া পুৰুষাৰ্থৰেই হয়।

তোমালোকে জানা প্ৰথমতে আমি বান্ধবতকৈও অধম আছিলোঁ। এতিয়া পিতাই মন্দিৰৰ যোগ্য কৰি কৰি আছে। যিসকল ভাল ভাল সন্তান আছে তেওঁলোকৰ আত্মাই উপলব্ধি কৰে, যথাযথ আমিতো কোনো কামৰ নাছিলোঁ। এতিয়া আমি মূল্যবান হৈ আছোঁ। কল্পই কল্পই বাবাই আমাক মূল্যহীনৰ পৰা মূল্যবান কৰি তোলে। কল্পৰ পূৰ্বৰসকলেই এই কথাবোৰ

ভালকৈ বুজিব। তোমালোকেও প্ৰদৰ্শনী আদি অনুষ্ঠিত কৰা, একো নতুন নহয়। এওঁৰ দ্বাৰাই তোমালোকে অমৰপুৰীৰ স্থাপনা কৰি আছা। ভক্তি মৰ্গত দেৱী আদিৰ কিমান মন্দিৰ আছে। এই সকলোবোৰ হৈছে পূজাৰীবোধৰ সামগ্ৰী। পূজ্যবোধৰ সামগ্ৰী একোৱেই নাই। পিতাই কয় দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকক গুটু গুটু কথা বুজাই থাকোঁ। আগৰ অনেক সাৰ কথা তোমালোকৰ ওচৰত আছে। সেয়া এতিয়া কি কৰিব। এনেই পৰি থাকে। বৰ্তমানতো বাপদাদাই নতুন নতুন কথা বুজাই থাকে। আত্মা ইমান সূক্ষ্ম বিন্দু হয়, তাত গোটেই ভূমিকা ভৰপূৰ হৈ আছে। এই কথাবোৰ জানো আগতে লিখা বহীত থাকিব। আকৌ পুৰণি কথাবোৰ তোমালোকে কি কৰিব। অস্তিমৰ ফলাফলহে কামত আহে। পিতাই কয় - কল্প পূৰ্বেও তোমালোকক এনেকৈয়ে শুনাইছিলোঁ। ক্ৰমানুসৰি পঢ়ি থাকে। কোনো বিষয়ত তল-ওপৰ হৈ থাকে। ব্যৱসায়তো গ্ৰহচাৰী বহে, এই ক্ষেত্ৰত হাৰ্টফেইল (নিৰাশ) হ'ব নালাগে। পুনৰ উঠি পুৰুষাৰ্থ কৰা হয়। মনুষ্যই দেৱলীয়া হ'লে পুনৰ ধান্দা আদি কৰি বহুত ধনৱান হৈ যায়। ইয়াতো কোনোবা বিকাৰত অৱনমিত হৈ যায় তথাপি পিতাই ক'ব ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ লোৱা। পুনৰাই আৰোহণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰা উচিত। পিতাই কয় - অৱনমিত হৈ গ'লে পুনৰ আৰোহণ কৰা। এনেকুৱা বহুত আছে, অৱনমিত হৈ গ'লে পুনৰ উঠিবলৈ চেষ্টা কৰে। বাবাই জানো মানা কৰিব। পিতাই জানে এনেকুৱাও বহুত আহিব। পিতাই ক'ব পুৰুষাৰ্থ কৰা। তথাপিও কিবা নহয় কিবা সহায়কতো হৈ যাব নহয় জানো। নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰিয়েই ক'ব। পিতাই ক'ব - বাৰু সন্তানটি, এতিয়া তৃপ্ত হ'লানে, বহুত ককবকাই থাকিলা এতিয়া পুনৰাই পুৰুষাৰ্থ কৰা। বেহদৰ পিতাইতো এনেকৈয়ে ক'ব নহয় জানো। বাবাৰ ওচৰলৈ কিমান সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহে। কওঁ বেহদৰ পিতাৰ কথা নামানিবানে, পবিত্ৰ নহ'বানে! পিতাই আত্মা বুলি বুজি আত্মাক কয় সেয়েহে তীৰ নিশ্চয় লাগিব। ধৰি লোৱা স্ত্ৰীক তীৰে আঘাত কৰিলে, তেতিয়া ক'ব মইতো প্ৰতিজ্ঞা কৰিছোঁ। পুৰুষক তীৰে আঘাত নকৰে। আকৌ আগলৈ গৈ তেওঁকো উঠাবলৈ যত্ন কৰিব। আকৌ এনেকুৱাও বহুত আহে, যাক স্ত্ৰীয়ে জ্ঞানত লৈ আনে। তেতিয়া কয় স্ত্ৰী মোৰ গুৰু হয়। সেই ব্ৰাহ্মণসকলে বিবাহ পাশত আৱদ্ধ কৰাৰ সময়ত কয় এওঁ তোমাৰ গুৰু ঈশ্বৰ হয়। ইয়াত পিতাই কয় - তোমালোকৰ এজন পিতাই সকলো হয়। মোৰতো এজন দ্বিতীয় কোনো নাই। সকলোৱে তেওঁকৈ স্মৰণ কৰে। সেই এজনৰ সৈতেই যোগসূত্ৰ গঢ়িব লাগে। এই দেহো মোৰ নহয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) কোনো গ্ৰহচাৰী আহিলে নিৰাশ হৈ বহি যাব নালাগে। পুনৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি, পিতাৰ স্মৃতিত থাকি উচ্চ পদ ল'ব লাগে।
  - (2) নিজৰ স্থিতি স্মৃতিৰে এনেকুৱা শক্তিশালী কৰি তুলিব লাগে যাতে কোনো মায়াৰ ধুমুহাই প্ৰহাৰ কৰিব নোৱাৰে। বিকাৰৰ পৰা নিজক সাৱধান কৰি ৰাখিব লাগে।
- বৰদান:** ত্ৰিকালদৰ্শী আৰু সাক্ষী দৃষ্টা হৈ প্ৰতিটো কৰ্ম কৰি বন্ধনমুক্ত স্থিতিৰ অনুভৱৰ দ্বাৰা দৃষ্টান্ত ৰূপ হোৱা যদি ত্ৰিকালদৰ্শী স্থিতিত স্থিত হৈ, কৰ্মৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি কৰ্ম কৰা তেতিয়া কোনো কৰ্ম বিকৰ্ম হ'ব নোৱাৰে, সদায় সুকৰ্ম হ'ব। এনেকৈয়ে সাক্ষী দৃষ্টা হৈ কৰ্ম কৰিলে কোনো কৰ্মৰ বন্ধনত কৰ্ম বন্ধনী আত্মা নোহোৱা। কৰ্মৰ ফল শ্ৰেষ্ঠ হোৱাৰ কাৰণে কৰ্ম সম্বন্ধত আহিবা, বন্ধনত নহয়। কৰ্ম কৰি উপৰাম আৰু স্নেহী হৈ থাকিলে তেতিয়া অনেক আত্মাৰ আগত দৃষ্টান্ত ৰূপ অৰ্থাৎ উদাহৰণ হৈ যাব।
- শ্লোগান:** যি মনেৰে সদায় সন্তুষ্ট তেৱেঁই দ্বৈত জ্যোতি (ডবল লাইট) হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!